

Zoveel mensen, zoveel kunst, zoveel interpretaties. We luisteren stiekem naar de gesprekken van museumbezoekers en ontdekken dat mensen het zelden eens zijn over wat kunst is. Deze keer: Matisse, in het Stedelijk Museum (Amsterdam).

De Franse kunstenaar Henri Matisse werd geboren op de laatste dag van 1839. In 1982 vertrok Matisse naar zijn voormalig studentenstad Parijs, om avondcursussen aan de *Ecole des Arts décoratifs* te volgen. Met zijn leraren boterde het niet echt; Matisse kon volgens hen niet tekenen. De Fransman liet zich echter niet tegenhouden. Gelukkig maar. In 1905 begon hij naam te maken, voornamelijk als grondlegger van het 'fauvisme'. Deze stijl staat bekend om contrasterende kleuren en het ontbreken van een duidelijk perspectief. Zijn bekendste werken ken je vast wel. Google maar eens op *De rode kamer*, *De dans* en *De muziek*. De laatste tien jaar van zijn

leven zat Matisse, vanwege een mislukte operatie, in een rolstoel. Schilderen ging niet meer en daarom werkte hij met geveerd papier. *De parkiet en de zeemeermin* (Originele titel: *La perruche et la sirène*) maakte hij rond het jaar 1952. Aan zijn assistenten vertelde hij hoe de vormen op de muur moesten komen. Het schilderij is zo'n zeven bij drie meter. Omdat zijn drukker de kleuren en materialen heeft bewaard, kunnen de papieren kunstwerken tot het allerlaatste detail gerestoureerd worden. In 1954 overleed Matisse, aan de gevolgen van een hartinfarct. Hij was 84 jaar.

Bij het Stedelijk Museum krijg je 50% korting.

Henri Matisse *De parkiet en de zeemeermin*

Een keurig echtpaar neemt hun plaats in. Ze worden vergezeld van een jonger stel, wij gokken hun zoon en schoondochter. 'Leuk voor de kinderkamer', hint de oudere dame. 'Van wie is dit dan?' vraagt de oudere man. Zijn vrouw: 'Volgens mij Matisse. Ja, kijk, hier is de parkiet.' Ze wijst naar de parkiet.

Man: 'O ja. Ik dacht dat het een wortel was.'
Zijn schoondochter glimlacht. Dat werkt aanmoedigend: 'Leuke print voor een zomerjurkje, nietwaar?' Zijn zoon vindt het tijd om door te lopen.

Tegelijkertijd hebben twee vrouwen van middelbare leeftijd besloten dat de blauwe vormen kwallen zijn. 'Of appeltjes. En het groen is dan van de bomen.'

'Het heet *De parkiet en de zeemeermin*', zegt de ene homo tegen de andere homo. Na een monotoon 'oh ja' draait die laatste zich abrupt om, zijn vriend verbaasd achterlatend.

Bezoekers van het Stedelijk Museum kunnen moeilijk om deze 'collage' heen, al is voor lang niet iedereen duidelijk wat het precies voorstelt. 'Het lijken wel van zo'n blaadjes die je vroeger op het autoraam plakte', zegt een jongen van midden twintig. 'Cool was dat.'

Een moeder vindt het tijd voor wat *quality time* met haar dochttertje van zes. Dat begon vanochtend door haar dezelfde kleding aan te trekken als ze zelf draagt (rok, maillot, laarzen en een trui). Nu staan moeder en dochter in het museum. Wat ziet de kleine meid allemaal in deze Matisse? 'Ik weet het al, het is een heks. Gaan we nu weg?'

Een puberjongen slentert gedwee achter zijn moeder aan. Hij heeft een foto toestel om zijn nek; foto's maken is een mooi excuus om niet continu te hoeven luisteren. 'Hier was hij al 80.' Ze blijft een magere vijf seconden staan. Haar zoon maakt geen foto van de Matisse.

Als je gepensioneerd bent, moet je voortaan dingen met je vrouw ondernemen. Zo ook een besnorde meneer. Nadat zijn vrouw het bordje heeft voorgelezen, zegt hij: 'Grote lijst hè?'. Inderdaad, *De parkiet en de zeemeermin* zit in een heel grote lijst.